

ASPIRIT ANIMAS™

TOTEMDYRENE SAGA • BOG 3

BLOD-BÅND

GARTH NIX & SEAN WILLIAMS

På dansk ved Kim Langer

★ ★
Alvilda
★

**Til alle mine fjerklædte og behårede venner
og dem med finner – I har alle beriget mit liv.**

– G.N.

**Til Skipper og Jumpy, frøerne der kom på besøg,
deres ejermand, Amelia, og hendes tvillingebror, Orlando.**

– S.W.

SPIRIT ANIMALS – TOTEMDYRENE SAGA BOG 3: BLOD-BÅND

er oversat fra engelsk efter

SPIRIT ANIMALS – BLOD TIES

af Kim Langer

Copyright © 2014 by Scholastic Inc. All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, SPIRIT ANIMALS and associated logos are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Johnnie McCoy

Omslag: SJI Associates, Inc. og Kirsten Geise med illustration af Angelo Rinaldi

Erdas-kort: Michael Walton

Bogen er sat med Times New Roman PS og ITC Novarese LT CE af MilleArtDesign

2. udgave, 1. oplag

Trykt 2014 af CPI Clausen & Bosse, Leck

ISBN 9788771058598

www.alvilda.dk

1

DEN STORE BAMBUSLABYRINT

Bambussen tårnede sig højt op over Meilin og kastede mørke skygger på skillevejen, hvor de to smalle stier i den store bambuslabyrinth skar hinanden. Meilin standsede op og kiggede på endnu en skillevej, endnu en valgmulighed. Selv over for sig selv nægtede hun at indrømme, at hun var gået forkert for flere kilometer siden og nu var faret håbløst vild.

I begyndelsen havde det virket som alle tiders idé at rejse til Zhong gennem labyrinten. Bambuskoven var blevet plantet som forsvarsværk i forlængelse af muren, og kun udvalgte sendebude og højtstående personer kendte de hemmelige veje gennem de mange kilometer med 20 meter høj bambus. Meilins far, general Teng, kunne selvfølgelig vejen, og han havde for længe siden fortalt Meilin, hvordan man kom igennem labyrinten fra nordindgangen.

”Drej til venstre de første ti gange,” hviskede Meilin til sig selv. ”Og så til højre ti gange og derefter til venstre, højre, venstre, venstre, venstre, venstre, højre, højre, højre.”

Hun havde fulgt instrukserne til punkt og prikke, men var ikke kommet igennem labyrinten. Og hvad værre var, så havde hun regnet med at klare det på én dag. Længere tid burde det ikke tage. Hun havde fyldt sin læderdrikkeflaske i bækken ved indgangen, og sammen med to riskager burde det have været rigelig proviant til turen.

Nu var det morgen på tredjedagen. Hendes vandflaske var tom, og riskagerne var væk for længst. Oven på en lang uges rejse med båd og karavane tværs gennem Eura, hvor hun meget af tiden var blevet gemt i støvede kasser og rottebefængte hulrum, var hun ikke alene frustreret over ikke at kunne finde vej, hun var også både sulten og tørstig. Det spinkle håb om, at hendes far måske stadig var i live, og at hun på en eller anden mirakuløs måde ville leve længe nok til at finde ham, var det eneste, der holdt hende oppe.

I bar arrigskab slog Meilin slog så hårdt til den nærmeste bambus med sin fægtstav, at hun knækkede den ti centimeter tykke stok. Bambussen faldt mellem alle de andre bambus, men der var så mange af dem, at det ikke gjorde nogen forskel. Der var kun de håbløst høje bambus, den smalle sti og solen højt oppe på himlen.

For første gang fik Meilin den tanke, at hun ligefrem risikerede at dø i labyrinten. At general Tengs datter skulle dø af tørst i bambusskoven! Tanken var ikke til at bære.

Meilin blev distraheret af en kløe på underarmen. Hun trak op i ærmet og kiggede på tatoveringen af en søvrig kæmpepanda. Hun havde ladet sit totemdyr, Jhi, ligge i dvale på turen gennem den store bambuslabyrint, fordi hun

var bange for, at pandaen ville være en klods om benet på hende. Nu var det den mindste af hendes bekymringer.

”Jamen så kom!” befalede Meilin. ”Kom ud og vær lidt til nytte. Måske kan du *æde* dig igennem bambussen!”

Der kom et lysglimt og en pludselig bevægelse. Noget tungt og pelset trykkede sig ind i siden på hende, da Jhi kom frem og lænede sig op ad hende. Hun blev skubbet ind i den nærmeste bambus, så bladene rystede.

”Hov, pas dog på!” udbrød Meilin. Hun mærkede noget i ansigtet og viftede det til side, fordi hun troede, det var et insekt, men så dryssede der noget ned på hendes hånd. Hun kiggede op og så små, fine hvide blomster dale ned som bittesmå, varme snefnug højt oppe fra toppen af bambussen.

Bambusblomster.

Meilin havde aldrig set bambusblomster. Hun vidste, at planterne kun blomstrede hvert 50. eller 60., eller måske endda kun hvert 100. år, og så døde de. Alle sammen og på én gang.

”Labyrinten er ved at dø,” hviskede hun, mens hun stirrede opad. Overalt omkring hende blomstrede bambussen. Om en uge eller to ville de begynde at visne, og så ville de knække og vælte. Men inden det skete, ville skovbunden blive dækket af blomster og tiltrække horder af rotter og andre dyr til et enormt festmåltid, der kun fandt sted én gang hvert 100. år.

Når labyrinten var væk, ville en endnu større del af Zhong ligge fuldkommen åben og ubeskyttet. Erobrerne var trængt over muren og havde løbet hendes stakkels land over

ende, og nu faldt også de sekundære forsvarsværker. Måske var det endda Den Altførtærende, der på en eller anden måde havde sat gang i blomstringen.

Jhi satte sig tungt og rakte sin store pote op for at trække Meilin ned ved siden af sig.

”Jeg kan ikke sidde ned nu!” protesterede Meilin. ”Jeg skal finde vej gennem labyrinten!”

Hun skubbede pandaens pote til side og gik et par skridt ned ad stien til venstre. Så standsede hun, vendte om og gik et lille stykke ned ad stien til højre. Jhi udstødte en snøftelyd.

”Griner du?” udbrød Meilin vredt. ”Det er alvor, at du ved det! Jeg er faret vild. Jeg har hverken vådt eller tørt. Jeg risikerer at dø!”

Jhi klappede jorden ved siden af sig. Det var en meget menneskelig gestus, og den mindede Meilin om hendes far, når han bad hende sætte sig ved siden af ham for at lytte til hans visdomsord. Hun ville give hvad som helst for, at han var her nu.

”Jeg har ikke tid til at sidde ned!” vrissede hun. ”Kom så!”

Meilin tænkte, at det efterhånden kunne være lige meget, *hvilken* sti hun valgte. Hun var faret fuldkommen vild. Nu skulle det bare gå stærkt. Det gjaldt om at komme ud af labyrinten, før hun døde af sult og tørst.

Hun begyndte at lunte af sted, og denne gang var hun sikker på, at der ville komme en åbning i de tætte bambusgeledder, og at stien førte til en lysning og videre ud i det åbne, zhongesiske landskab.

Bag hende lavede Jhi endnu en lyd, men Meilin lod som ingenting. Endnu engang havde hendes totemdyr vist sig at være udueligt. Bare hun havde haft Essix! Falken kunne flyve højt op i luften og ville have kunnet finde den rigtige vej gennem labyrinten.

”Man skulle tro, at en kæmpepanda kunne bruges til *et eller andet* i en bambusskov!” mumlede Meilin. Hun løb 50 meter og kom til endnu en korsvej. Hun kunne dreje til højre eller venstre, eller hun kunne fortsætte ligeud. Alle tre veje så fuldkommen ens ud: lange, smalle stier med høj bambus på begge sider.

Meilin standsede op og så sig tilbage. Jhi fulgte langsomt, men støt og roligt efter hende. For øjnene af hende rakte den en pote op og trak en bambus nedad, indtil den brækkede. De øverste kviste blev bukket ned over stien lige bag Meilin, så hun lige så tydeligt kunne se de hvide blomster. Jhi traskede hen langs den knækkede bambus og begyndte at proppe sig med stængler og blade og blomster.

Meilin mærkede sin egen sult som et stik i maven. Hendes tænder ville være løbet i vand, hvis ikke hun havde været så tør i munden. Hun havde prøvet at spise bambus på andendagen, men det havde bare givet hende mavepine og gjort hende endnu mere sulten. Det var for tørt, og der var ingen af de friske, nye skud, som var nemmere at fordøje.

”Der må være en udvej,” hviskede hun. Hun stirrede desperat på de tre stier. De var virkelig fuldkommen ens. Forrige gang var hun drejet til højre. Nu prøver jeg at gå

til venstre, tænkte hun. Til venstre, og så til højre ved den næste skillevej. Sådan ville hun fortsætte. I siksak. Det ville da føre hende *et eller andet* sted hen.

”Kom,” sagde hun til Jhi.

Denne gang løb Meilin ikke. Hun havde simpelthen ikke kræfterne til det. Men hun gik raskt til og ignorerede sultens jag i maven, de tørre riv i halsen og varmen og luftfugtigheden.

”Jeg *ved*, at jeg finder ud af labyrinten,” hviskede hun. ”Og jeg *når* frem til Zhong. ”Og jeg kommer helt sikkert til at bekæmpe Den Alfortærende.”

Men samtidig hviskede en lille stemme i hendes hoved det samme trøstesløse budskab om og om igen.

Jeg dør. Jeg er faret vild, og jeg dør.

BUDSKAB FRA HAVET

Conor skuttede sig i stævnen på *Telluns Stolthed*, der var det hurtigste skib i grønkåbernes flåde. Han blev ramt af skumsprøjt hvert andet øjeblik, når skibet skar gennem de rullende bølger, men her kunne han i det mindste være alene i sin elendighed. At være gennemblødt føltes alligevel bare som en ubetydelig og velfortjent straf for det, han havde gjort. Han havde givet Rumfuss' jernorne-talisman til fjenden. Og selvom han stadig følte, at han ikke havde haft noget valg, og at han havde været nødt til at gøre det for at redde sin familie, skammede han sig alligevel og var dybt fortvivlet.

Han stod og tænkte, som han havde gjort utallige gange før, at der måtte være sket en eller anden form for kosmisk fejltagelse. Det kunne ikke passe, at han var andet end en simpel hyrde. Han var ikke skæbnebestemt til at være grønkåbe, eller til at have en af de mægtige som sit totemdyr. Han var simpelthen ikke egnet til at være helt, og

Erda havde brug for rigtige helte til at samle de mægtiges talismaner og besejre Den Altførtærende.

Spidse tænder rørte forsigtigt ved hans nakke. Han kendte godt de tænder. Det var Briggan, der bed fat i kraven på ham for at trække ham ud af hans lille skjul, som om han var en ulveunge på afveje.

”Jeg kommer nu,” sukkede Conor.

Ulven gav slip og bakkede hen ad dækket.

”Hvad er der?”

Briggan vendte om og gik hen mod lejderen, der førte fra fordækket ned til midtskibsdækket. Hans kløer klikkede mod dæksplankerne, og da han kom hen til stigen, vendte han sig om igen og så på Conor med sine gennem-borende blå øjne.

Conors blik gled forbi ulven. Tarik, Rollan og Abeke stod i en halvcirkel lige bag stormasten. Der var to tomme pladser mellem dem. Eller sådan så han det i hvert fald. Helt tydeligt. Den ene var til ham, og han gættede på, at Briggan var kommet for at slæbe ham hen til den. Den anden tomme plads var Meilins. Meilin, som aldrig ville være rejst alene til Zhong, hvis Conor ikke havde givet efter for jarlen af Trunswick og ødelagt det hele ...

Han stod lidt og studerede sine følgesvende. Tarik, den ældre, erfarne grønåbe, deres guide og mentor, var i forvejen en helt. Ved siden af ham stod den rapkæftede bydreng, Rollan, med sit sædvanlige, frække grin. Han lignede ikke én, der hørte efter, hvad Tarik sagde. Det gjorde Abeke derimod. Hun var seriøs og gjorde sig umage

med at gøre tingene ordentligt, men hun havde været sødere ved Conor end de andre, efter at han havde svigtet dem. Måske var hun så rolig, fordi hun var jæger. Abeke var lige så tålmodig med mennesker, som hun var med dyr.

”Conor! Kom og gør os selskab!” råbte Tarik. ”Vi vil prøve at klatre op i masten igen ved hjælp af Arax’ talisman. Dig først.”

”Jeg troede, det var Abekes tur til at prøve først,” sagde Rollan og skævede til Conor med slet skjult foragt. Conor krympede sig. Før havde han opfattet Rollan som sin ven, men det gjorde han ikke længere. Ikke siden Meilin var rejst ...

”Ja, det er Abekes tur,” sagde Conor. ”Hun er også meget bedre til at hoppe og springe end mig.”

”Det er derfor, vi øver os,” sagde Tarik tålmodigt. ”I får alle sammen brug for alt, hvad I har lært, når vi skal have fat i den næste talisman.”

”Hvad er den næste talisman for én?” spurgte Abeke. ”Vi ved ikke, hvor de andre er.”

”Og selvom vi finder den, forærer Conor den alligevel bare til fjenden,” sagde Rollan.

”Så er det godt!” sagde Tarik. ”Jeg er sikker på, at der er nyt om andre af de mægtige, når vi kommer tilbage til Grønnehavn. Lenori har nok fundet en af dem.”

”Jeg *er* virkelig ked af det,” sagde Conor og ville ønske, at han kunne få Rollan til at møde hans blik. ”Det ved I også godt, at jeg er ... Men min familie ...”

”Jer og jeres familier,” mumlede Rollan. ”Det er lige

før, jeg er glad for, at min familie forlod mig, da jeg var lille.”

”Vi finder styrke i dem, vi elsker,” sagde Abeke, ”men de er samtidig vores akilleshæl. Når deres liv er i fare, er det svært at vide, hvad der er rigtigt og forkert.”

Hendes indrømmelse kom lige så meget bag på Rollan som på Conor. ”Vil du bare lade ham slippe?” spurgte Connor.

”Jeg siger bare, at vi skal prøve at være forstående.” Abeke så strengt på dem begge. ”Alle er i fare, indtil erobrerne er blevet besejret. Alle familier, også min egen.”

Det var til gengæld en irettesættelse, og Conor vidste, at den var velfortjent. Han bed sig i læben og rakte ud for at klappe Briggan på halsen. Der var noget trøstende og beroligende ved at røre ved ulvens stride pels.

Men hans fingre mødte kun den tomme luft. Briggan havde fjernet sig. Måske var det kun, fordi skibet havde ramt en særlig stor bølge, men Conor følte det, som om selv hans totemdyr tog afstand fra ham.

”Abeke har ret,” sagde Tarik. Som altid talte han roligt og velovervejet, men alligevel kraftfuldt. ”Det er derfor, træningen er så vigtig. Værsgo, her er talismanen. Se, hvor hurtigt du kan komme op i stortoppen.”

”Med Urazas hjælp?” spurgte Abeke. Hendes leopard lå i dvale som en tatovering på hendes underarm. Uraza var ikke ret søstærk.

Tarik rystede på hovedet. ”Ikke denne gang. Lad os se, hvor højt du kan hoppe kun med talismanen.”

Abeke nikkede. Conor kiggede op og var nervøs på hendes vegne. Stortoppen var en lille platform, der var monteret kun tre meter fra den 25 meter høje mastetop. Man kom derop ved at klatre i vævlingen, nogle smalle rebstiger, der gik hele vejen op nede fra dækket. Men børnene havde trænet i at hoppe fra dækket direkte op på den nederste rundholt, der sad på tværs af masten. Den sad ti meter oppe, og det blev endnu sværere af, at skibet huggede i bølgerne.

Conor håbede, at Abeke ville sigte efter vandet, hvis hun faldt. Det var bedre at styrte i havet end at blive splattet ud på dækket – medmindre hun altså landede på en af de stenrygshvaler, der trak skibet.

”Det gælder om at være fokuseret,” sagde Tarik til hende. ”Koncentrér dig om at trække kraft fra talismanen. Udvalg dig et sted på rundholtet, sigt efter det, og vær klar til at tage fat med hænderne, når du lander.”

Abeke rullede med skuldrene og strakte læggene. Uraza var ubegribelig smidig og kunne skifte retning midt i et spring. Conor vidste ikke, hvordan Abeke ville klare sig uden hende.

”Nu!” sagde Tarik, da skibet faldt til ro i en bølgedal.

Abeke sprang. Stenvædderens utrolige kraft sendte hende til vejrs med en lynende fart. Hun skød lodret opad som en perfekt affyret pil – men så gik det op for Conor, at hun havde for meget fart på og ville hoppe alt for højt. Hun ville ryge langt over den nederste rundholt. Faktisk ville hun fortsætte over masten uden at ramme hverken tovværk eller rundholter og styrte ned omme på den anden side!

Conor gispede, da Abeke desperat trak knæene ind til brystet og slog en saltomortale i luften for at tage noget af farten af. Og så, idet hun fløj hen over mastetoppen, rettede hun sig ud med strakte arme og fik lige akkurat fat i den tynde flagline, som de højeste grønkåbernes og Erdas beskytters banner op i. I et kort sekund var Conor bange for, at den ville knække, og at han ville se Abeke styrte i døden.

Men linen holdt. Abeke svingede rundt om masten og slog skinnebenene ind i en vandret rundholt. Hun gled en meter ned ad linen, før hun fik fat igen og svingede tilbage den anden vej. Denne gang var den samme rundholtbjælke tæt på at flække skallen på hende. Hun undgik den kun ved at lave en ikke særlig elegant, men meget effektiv saltomortale, så hun kunne sætte af fra bjælken med fødderne. Endelig fik hun taget så meget af farten, at hun kunne klatre *ned* til stortoppen og kigge ned på dækket 20 meter under sig. Hun vinkede, og Conor åndede lettet op og vinkede tilbage.

”Der er ellers krudt i den talisman,” sagde Rollan.

”Den reagerer på Abekes medfødte evner,” sagde Tarik anerkendende og nikkede.

”Det gør den vel,” sagde Rollan. ”Det er svært at forestille sig, hvad man skulle kunne bruge en ulv til deroppe, hva’, Conor?”

Før Conor nåede at finde ud af, om det var ment som en spøg eller ej, lagde Rollan nakken tilbage og kiggede op. Essix, der havde fået for vane at sidde på en af stormastens barduner, lettede pludselig med et langt, udtrukket skrig.

”Har hun fået øje på noget?” spurgte Conor.

Rollan pegede på horisontens runding bag det hvidtoppede hav. ”Dér. En fugl, tror jeg.”

Tarik holdt en hånd op for at skærme for lyset. ”Jeg kan ikke se noget.”

”Jo, en lille, sort og hvid, lavtflyvende fugl,” fortsatte Rollan. ”Den slår nærmest smut på bølgetoppene og har kurs lige mod os. Essix kan da ikke være sulten, vel? Jeg fodrede hende i morges!”

”Det er en stormsvale,” sagde Tarik. ”En budbringerfugl ligesom brevduerne i Eura. Den er nok sendt af Olvan eller Lenori.”

I det samme lød der et dunk på dækket, som fik dem alle tre til at vende sig om. Bag dem sad Abeke på det ene knæ med en hånd på dækket.

”Jeg klatrede ned, og så sprang jeg fra den laveste rundholt!” sagde hun ophidset. ”Jeg vidste, jeg kunne. Talismanen tog farten af på vej ned, så jeg dalede som en fjer. Hvis tur er det nu?”

”Jeg tror, vi holder en pause,” sagde Tarik. ”Der er en besked på vej.”

”Jeg har engang hørt en sang om stormskader,” sagde Rollan forbeholdent. ”Er der ikke noget med, at de kommer med uvejr eller bringer uheld?”

Conor, der havde spejdet forgæves, fik endelig øje på en lille fugl, der steg op over havoverfladen. Det så næsten ud, som om den satte af fra en bølge. Stormskaden satte sig på rælingen i et kort øjeblik og hoppede så over på Tariks

hånd. Essix fløj hen over hovedet på dem og landede på Rollans skulder. Hendes glødende, ravgule øjne stirrede stift på stormskadens sorte og flakkende perleøjne.

Tarik fjernede forsigtigt en lille messingkapsel fra stormskadens ben og holdt fuglen i vejret. Den pippede skingert og fløj tilbage ud over det åbne hav.

”Er der en besked inde i den?” spurgte Conor. ”Den ser alt for lille ud.”

Tarik nikkede og skruede låget af den lille kapsel. Indeni lå en skriftrulle på størrelse med hans lillefingernegl. Han tog den ud og rullede den ud i hele dens forbløffende længde.

”Velinpapir,” sagde han.

”Er det om Meilin?” spurgte Conor. Han håbede virkelig, at der ikke var sket hende noget. De havde været på rekognosceringstur i ugevis, både for at tænke på noget andet end den forsvundne pige og for at træne i sejlkunst. Det havde ikke virket. Bare det var en god nyhed om, at hun var i sikkerhed hos grønkåberne i Zhong, eller måske endda at hun var på vej tilbage til dem ...

”Til dels,” sagde Tarik. ”Det er fra Olvan. *’Intet nyt om Meilin. Bekræftede meldinger om, hvor Dinesh befinder sig. Ny ordre. Tag til Kho Kensit. Mød budbringer på kroen Den Klare Måne uden for Xin Kao Dais østlige port. Men pas på. Byen er i fjendens hænder. Held og lykke.’*”

”Hvor skal vi *nu* hen?” spurgte Rollan. ”Jeg troede, vi skulle tilbage til Grønnehavn, eller i det mindste til et varmt sted.”

”Kho Kensit er en fjern egn i Zhong,” sagde Tarik.

Lumeo, hans totemdyr, fortrak sit lille odderansigt i en grimasse og efterlignede hans dybe panderynke. ”Xin Kao Dai er den nærmeste havn.”

”Vi kan da ikke bare sejle ind på fjendens territorium,” sagde Conor. ”Så skal vi bruge en hel hær!”

”Det er en travl havneby med rejsende fra hele verden,” sagde Tarik. ”Hvis vi forklæder os og bliver sat i land om natten fra en af skibets både ...”

”Jeg er god til forklædninger,” sagde Rollan. ”Der står en kiste med tøj i styrmandens kahyt. Der må være nogle kåber, der ikke er grønne, og nogle forskellige andre ting, vi kan bruge. Jeg har en god idé! Vi kan klæde os ud som trubadurer! De ser aldrig ud til at have nogen problemer med at bevæge sig frit omkring.”

”Vi har ingen instrumenter,” sagde Tarik. ”Og hvis vi havde, ville vi ikke kunne spille på dem.”

”Hvad med skyggeteater?” foreslog Conor. ”Der var engang en trup på besøg i Trunswick. Vi skal bare bruge et stort lagen – vi kan låne et sejl – og skære nogle figurer ud, og så skal vi have fat i en stor lygte. Den trup, jeg så, opførte et stykke om alle de forskellige fåreracer, I ved: amayansk sortbroget, hvid langhårseuranier ...”

”Fåredukker!” udbrød Rollan, som om det var det dumme, han nogensinde havde hørt.

”Hvis hvalerne trækker for fuld kraft, har vi et døgn til at finde på noget,” sagde Tarik. ”Jeg kan spørge kaptajnen, når jeg giver ham besked på at ændre kurs. Måske har han en idé, som vi ikke har tænkt på.”

Abeke læste budskabet igen.

”Dinesh er elefanten, ikke?” sagde hun og pegede på den lille skriftrulle. ”Jeg mener elefanten. En af de mægtige.”

”Ja,” svarede Tarik alvorligt. ”Indehaver af skifferelefant-talismanen. Som vi skal have fat i.”

Abeke så på Conor.

”Denne gang beholder vi den, når vi får den, ikke?” sagde Rollan.

Conor nikkede med et ulykkeligt udtryk i ansigtet.

”Selvfølgelig gør vi det,” sagde Tarik. ”Men lige nu fortsætter vi med træningen, mens havet stadig er forholdsvis roligt. Hvem vil være den næste?”

”Gør du det,” skyndte Conor sig at sige til Rollan. ”Jeg ... jeg er pludselig blevet søsyg. Jeg trænger til at ligge ned.”

Han vendte om og vaklede derfra. Han var nær snublet over Briggan, før han fik trukket sig hen langs rælingen til den agter kahytstrappe og ned til kahytterne under dækket. Ulven fulgte tålmodigt efter.

I virkeligheden var Conor ikke søsyg. Han skammede sig bare. Hvordan skulle han kunne træne, når det var tydeligt, at Rollan ikke stolede på ham? Han kunne mærke, at Tarik og Abeke forsøgte at vise ham tillid, men ikke Rollan. Hver gang Conor sagde noget, blev han sat på plads af Rollan. Hvordan skulle han kunne hjælpe dem med at få fat i endnu en af de mægtiges talismaner, når Rollan hele tiden huskede ham på, hvor galt det var gået med jernornen?

Og tanken om at snige sig om bag fjendens linjer og ind i løvens hule, når de selv kun var så få, gjorde det ikke bedre. Det var ikke, fordi Conor var en kujon, men tanken om, hvad der ville ske, hvis de blev fanget, var simpelthen ikke til at holde ud. Han var ikke kun bekymret for sig selv, men også for Briggan og de andre, som han opfattede som sine venner, uanset hvad de måtte mene om ham. Der var brug for dem alle sammen. Der var ikke plads til fejltagelser.

”Jeg gør det, uanset hvad det kræver,” hviskede han til Briggan, da han satte sig på sin smalle briks og trak ulven ind til sig. ”Jeg skal vise dem, at jeg kan være en ægte grønåbe!”